SLADKÝ ŽIVOT

Angela Bissellová

Skandální milenka

HARLEQUIN

Angela Bissellová

SKANDÁLNÍ MILENKA

Překlad

Daniela Čermáková

Milá čtenářko,

… byl pozdní večer, první máj, večerní máj byl lásky čas…

Vzpomínáte? Tyhle Máchovy verše, vzorec kyseliny sírové a vyjmenovaná slova po z. Ty si prý zapamatuje z let, kdy chodil do školy, každý…

Něco na tom je.

Napadla mě taková věc. Je máj měsícem lásky jenom pro nás, nebo to platí univerzálně, celosvětově? A tak jsem zkusil do vyhledávače zadat výrazy jako „month of love“, „mois d'amour“, „mese d'amore“, dokonce i „miesiąc miłości“ a „a szerelem hónapja“… A výsledek byl zajímavý. Většina světa, zřejmě je to vlivem anglosaské tradice slavení Valentýna, za měsíc lásky pokládá únor! Že by se Mácha tak moc mýlil?

Ale pak jsem zkusil trochu počítat. A připočetl jsem k tomu Máchovu máji devět měsíců… A vyšlo mně, že děti počaté v tom „našem“ měsíci lásky se rodí v tom „obecně uznávaném“. Že je to tak trochu kruh. A od toho už nebylo daleko k úvaze, že vlastně není podstatné, který je ten měsíc lásky, podstatná je ta láska. Bez ohledu na měsíc.

I když: O lásce šeptal tichý mech, / kvetoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech…

Něco na tom máji je…

… s láskou

Váš Harlequin

Angela Bissellová

SKANDÁLNÍ MILENKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Mistress, A Scandal, A Ring

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Angela Bissell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4995-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4996-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4997-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Musíte okamžitě odejít, *señorita*."

Jordan Walshová zaklonila hlavu dozadu a pak ještě víc, dokud nedohlédla do tváře hlídače v uniformě, který se nad ní tyčil.

„Já se odsud ani nehnu," oznámila mu a nijak se nesnažila vstát ze židle, na níž seděla přes dvě hodiny v tomhle rozlehlém foyeru z mramoru.

Obočí velkého muže vylétlo vzhůru. „Musíte odejít. Budova se zavírá."

Ta budova představovala Vega Tower – obrovský monolit z oceli a skla, který vyrůstal v srdci prosperující obchodní čtvrti v Barceloně a převyšoval všechno kolem sebe. Postavit ho stálo jedna celá dvě miliardy amerických dolarů, trvalo to dva roky a tři měsíce a představovalo čtyřiačtyřicet podlaží kanceláří plných rušné aktivity jednoho z největších a nejúspěšnějších evropských nadnárodních konglomerátů.

Jordan ta fakta moc dobře znala, protože si vzala jednu z nablýskaných brožurek v pevné vazbě s názvem Vega Corporation: Šedesát let úspěchu z nízkého stolku vedle, aby zabila nudu. Celou tu věc přečetla od titulní stránky až po zadní. Dvakrát.

„Neodejdu bez schůzky s panem de la Vegou," oznámila.

Tohle nebyla pro muže z ochranky žádná novinka. Ten samý požadavek vznesla při svém příchodu a znovu před hodinou, když začalo být jasné, že jeho telefonát asistentce ředitele nepřinese žádné výsledky.

„Nemá čas."

„A proto si s ním chci sjednat schůzku," vysvětlila s přehnanou trpělivostí. „Abych se s ním mohla sejít, až bude mít čas."

„To není možné," oznámil muž, chytil ji obří rukou za nadloktí a zvedl ji.

Jordan zalapala po dechu. „Počkejte!" Zapřela se nohama a v duchu poděkovala botám s gumovou podrážkou, které se na lesklé mramorové podlaze ani nehnuly. „Přece mě z budovy nevyvedete násilím?"

„Je mi líto, *señorita*," prohlásil, ale kradmý pohled, jímž po ní střelil, nevypadal ani trochu omluvně jako spíš… soucitně.

Naježila se. Nebylo těžké uhodnout, co si on a jeho kolegové za recepcí myslí. Bohatému a mocnému muži, jako je jejich šéf, musí k nohám padat spousta obdivovatelek a jeho personál musí bezpochyby občas fungovat jako vyhazovači.

Jenomže Jordan nebyla žádná zhrzená milenka nebo fanynka. „Prosím," naléhala a v duchu se styděla za zoufalý tón, který se jí vloudil do hlasu. „Mohli byste mu ještě jednou zavolat do kanceláře?"

Tam nahoře přece někdo musí být. Jistě, je skoro půl sedmé večer, ale copak se pracovní doba ve Španělsku neliší od té doma? A nečetla snad zrovna včera článek na internetu, v němž byl citován nějaký ředitel společnosti, že nejenže sám pracuje přesčas, ale to samé očekává i od svých klíčových zaměstnanců?

Hlídač zavrtěl hlavou. „Zavolejte zítra," řekl jí.

Jordan ucítila v žaludku ostré bodnutí frustrace. Už sem telefonovala včera a předevčírem taky. Pokaždé narazila na ředitelovu povýšenou asistentku. A proto se dneska trmácela přes celé město v příšerném srpnovém horku, aby to zkusila osobně.

Zapřela se nohama a ani se nehnula, ale s hlídačovou silou se nemohla srovnávat. Vykročil ke dveřím a ona byla nucena klopýtat vedle něho, v rukou kabelku a zbytečky vlastní důstojnosti, zatímco rázoval k automatickým posuvným proskleným dveřím.

Srdce jí poskočilo. Ještě pár kroků a bude venku na ulici, znovu na začátku.

Prosklené dveře se před nimi otevřely a vpustily závan žhavého vzduchu. Pomyslela na obálku ve své kabelce – na dopis, který s ní přicestoval deset tisíc mil přes celou planetu – a zaplavil ji zdrcující pocit selhání.

A to všechno proto, že se nedokázala probojovat na vrcholek téhle impozantní pevnosti, aby navštívila jednoho muže.

Tělo jí na protest ztuhlo. „Já jsem nevlastní sestra pana de la Vegy!“ vykřikla a hlídač se zarazil, překvapila ho natolik, že uvolnil sevření, takže se mu mohla vykroutit.

Všichni kolem nich v prostorném foyeru ztuhli, hlídači za recepcí a několik pracovníků na cestě od výtahů se zarazili na místě.

Přílivová vlna horka jí vlétla do tváře. Ze všech sil se snažila ignorovat zvědavé pohledy, zvedla oči k hlídači a tiše řekla: „Jsem si jistá, že ani jeho asistentka – ani vy – mu nechcete říkat, že jste mě vyhodili.“

Muž si promnul zátylek, tvář staženou nerozhodností. Nakonec chraplavě vyhrkl: „Počkejte chvíli.“

Vrátil se ke stolu, vytočil nějaké číslo a za dvě

minuty se z výtahu vynořila vysoká elegantní žena v námořnicky modrých šatech a na vysokých podpatcích. Zadívala se na hlídače, který kývl hlavou Jordaniným směrem.

Jordan sledovala, jak ji žena přelétla přimhouřenýma očima, než k ní vykročila po mramorové podlaze.

„Slečno Walshová," promluvila chladně, „pan de la Vega je velice zaneprázdněný, ale je ochotný vám poskytnout deset minut svého času."

Mluvila s přízvukem, ale angličtinu měla dobrou a Jordan ten hlas okamžitě poznala. Byla to ta asistentka, s níž předtím mluvila a která jí odmítla sjednat schůzku.

Jordan se přiměla k úsměvu a raději se kousla do jazyka, aby se nezeptala, jestli si je pan de la Vega jistý, že si dokáže vyšetřit celých deset minut ve svém extrémně nabitém programu. Místo toho zdvořile pronesla: „Děkuju vám," ale žena už se otočila na vysokém špičatém podpatku a vykročila přes foyer.

Hlídač držel dveře výtahu a pak nastoupil s nimi, postavil se dozadu, zatímco stoupali do čtyřiačtyřicátého patra.

Jordan bušilo srdce a potily se jí dlaně. Po všem pečlivém plánování, po nekonečných dnech mučivé nerozhodnosti, po přemýšlení o tom, co řekne, až… jestli… tenhle okamžik nastane, nečekala, že bude tak nervózní.

Chystala se ovšem k obtížnému kroku. Neměla tušení, jak ji Xavier de la Vega přijme. Jak bude reagovat. Sama netušila, jak by jednala na jeho místě.

Střelila kritickým pohledem na svůj odraz v nablýskaných panelech dveří výtahu. V bílé blůzce bez rukávů, khaki tříčtvrtečních kalhotách a pohodlných botách vypadala vedle vysoké krásné Španělky obyčejně a nezajímavě. Jedinou devizu – dlouhé

zrzavé vlasy s měděnými pramínky – měla staženou do vysokého culíku a hydratační krém, jímž si ráno natřela tvář, byl to jediné, co její obličej za poslední týdny viděl.

Dveře výtahu se otevřely a všechny myšlenky o jejím vzhledu byly rychle zapomenuty, zatímco následovala druhou ženu řadou kanceláří. Procházeli širokou chodbou a Jordan vnímala, jak je hlídač těsně následuje. Na podlaze ležel tlustý koberec a na zdech visely drahé obrazy. Všude bylo ticho.

A pak vešli do prostorné rohové kanceláře a všechnu její pozornost zaujal muž sedící za obrovským dubovým stolem.

Jordan viděla jeho fotky na internetu. Nebylo jich moc. Na rozdíl od svého mladšího bratra, jehož snímky doslova zaplavovaly internet, si Xavier de la Vega zřejmě cenil soukromí. Když se jí zadrhl dech a ruce se nevysvětlitelně roztřásly, došlo jí, že ji ty dvojrozměrné obrázky ani zdaleka nepřipravily na osobní blízké setkání s tímhle neuvěřitelně pohledným mužem.

A ty jeho oči.

Šedé… stejně jako Camiliny.

Hrdlo se jí stáhlo, až musela polknout a rychle zamrkat, aby potlačila vzrůstající emoce.

Zvedl se a ji překvapila jeho výška. Hodně přes sto osmdesát centimetrů. Její nevlastní matka byla drobná, postavu měla dokonale proporční, ale útlou. V šestnácti letech si Jordan dokázala snadno položit bradu na Camilinu hlavu, když se objaly.

Obešel stůl a ona si všimla, že všechno na něm, od dokonale zastřihnutých černých vlasů až po na míru šitý šedý oblek a draze vypadající kožené boty, je bez poskvrnky. Dokonce i plný windsorský uzel na jeho kravatě vypadal, že je bez chybičky.

Šířil kolem sebe vzezření autority – a ještě něčeho, co nedovedla tak úplně pojmenovat.

Arogance?

Netrpělivosti?

Sklopila pohled na pevnou linii jeho čelisti a pak ho zvedla k vysokému inteligentnímu čelu a uhlově černému obočí.

Ano, usoudila s náznakem znepokojení. Tenhle muž vypadá, že neuznává žádnou slabost či kompromis.

Náhle si uvědomila, jaké je v místnosti ticho. A že jí oplácí pohled přimhouřenýma očima. Neusmál se. Ani k ní nevykročil a nenabídl jí ruku na pozdrav. Což nejspíš bylo jen dobře vzhledem k tomu, že teď měla ruce mokré jako hadr na nádobí.

Obrátil pozornost na svou asistentku. „Gràcies, Lucio," pronesl hlubokým a nepopiratelně mužným hlasem. „Teď nás prosím nechte o samotě."

Podíval se na hlídače a řekl něco španělsky – nebo možná katalánsky, jelikož se dočetla, že mluví plynně oběma jazyky spolu s angličtinou a francouzštinou – a snažila se předstírat, že se jí neklepou kolena. Zbožňovala románské jazyky a navzdory jeho hrozivému vystupování bylo sexy, když Xavier de la Vega mluvil svou mateřštinou.

Hlídač cosi odpověděl, ale ať už řekl cokoliv, jeho šéf jen stroze odsekl, a tak rychle vykročil za Luciou a cestou za sebou zavřel dveře.

Ty šedé oči – o jeden či dva odstíny tmavší než Camiliny, došlo jí – se na ni znovu upřely.

„Můj personál se obává o mé bezpečí."

Takový začátek rozhovoru neočekávala. Zmateně zamrkala. „Proč?"

„Domnívají se, že představujete hrozbu," dodal a pozorně ji sledoval. „Představujete hrozbu, slečno Walshová?"

Vytřeštila oči. „Myslíte fyzickou hrozbu?“ Ta představa byla tak absurdní, že vyprskla smíchy. „To sotva.“

„Jistě.“ Přelétl ji pohledem, jako by hodnotil její fyzické schopnosti. „Jste reportérka?“ zeptal se náhle.

„Ne,“ odvětila a snažila se ignorovat znepokojující žár, který jí projel tělem při jeho posuzování. „Co vás k té domněnce vede?“

Podíval se jí do očí. „Reportéři jsou obvykle kreativní, aby se dostali k těm, které pronásledují.“

Zamračila se. „Obávám se, že vás nechápu.“

„Tvrdíte, že jste moje nevlastní sestra.“

„Ach…“ Cítila, jak rudne. „To můžu vysvětlit…“

„Opravdu, slečno Walshová?“ Mluvil přísným tónem. „Protože když jsem naposledy mluvil se svými rodiči, byli stále manželé. Pokud vím, ani jeden z nich neskrývá žádné milenky nebo tajné děti.“

Její ruměnec zesílil. Čekala, že to nebude snadné. Proto si tak pečlivě rozmýšlela, co řekne a jak to řekne, pokud bude mít šanci. Když tu ale teď byla a on stál před ní, impozantnější, než si kdy představovala, nedovedla si vybavit jedinou větu, kterou si v duchu tak pečlivě připravila.

Polkla. „Ehm… Mohli bychom se posadit?“ navrhla.

Dlouho se nepohnul, jen tam tak stál a díval se na ni, oči přimhouřené do škvírek, jako by uvažoval, jestli ji má vyhodit nebo dovolit, aby zůstala. Nakonec, zrovna když se vznášela na pokraji kolapsu, mávl na židli před svým stolem.

Úlevně se pousmála. „Děkuju,“ řekla a všimla si, že počkal, až se usadila, než se usadil na vlastní židli.

Byla to prostá staromódní zdvořilost, která ji trošičku zahřála – dokud znovu neotevřel ústa.

„Začněte, slečno Walshová. Nemám na vás celý večer."

Úsměv jí zmizel z tváře. Dobrý bože. Je takhle příkrý na každého? Nebo jenom na cizí lidi, kteří se odváží žádat kousek jeho drahocenného času?

Posadila se trochu vzpřímeněji a pronesla: „Jordan."

„Prosím?"

„Jmenuju se Jordan."

Zabubnoval dlouhými pěstěnými prsty pravé ruky na stole a pak náhle přestal a sevřel ji v pěst. „Váš přízvuk – není australský?"

„Ano. Jsem z Melbourne."

Zarazila se, zhluboka se nadechla, pak otevřela kabelku a vytáhla červený, v kůži vázaný deník. Rozepnula sponu a zvedla kryt. Zalepená obálka a dvě fotky, které pečlivě uschovala, tam stále byly, v bezpečí.

„Až donedávna jsem tam žila se svojí nevlastní matkou." Zvedla jednu z fotek a podala mu ji přes stůl. „Camilou Walshovou."

Podíval se na fotku, ale jeho tvář nijak neprozradila, že by ji poznal. Jordan netušila, proč by ji to mělo zklamat. Samozřejmě nepoznával její nevlastní matku.

Ale ty její oči…

Copak nevidí, že jsou stejné jako ty jeho?

„Její dívčí jméno bylo Sanchezová," dodala. „Původně pocházela z malé vesničky na sever odsud."

„Opravdu?"

Zmlkl a Jordan zaváhala, znovu ji zaplavily pochyby, o nichž si myslela, že je dávno potlačila a odsunula. Posledních deset dnů si byla jistá, pevná ve své víře, že to, co dělá, je nejenže správné, ale také dobré.

Po týdnech, kdy se cítila ztracená a sama, bez

práce, samotinká na celém světě, si koupila letenku do Španělska téměř s pocitem euforie.

„Zemřela před šesti týdny."

Nějak se jí podařilo vyřknout ta slova, aniž by se jí třásl hlas. Sklonila paži a zadívala se na fotku nevlastní matky.

„Mrzí mě vaše ztráta."

Zvedla oči. Soucit v jeho hlubokém hlase zněl upřímně. „Děkuju vám."

Setkala se s jeho pohledem a z intenzity v těch inteligentních očích se jí zadrhl dech v hrdle. Zavrtěla se, jeho přítomnost ji znervózňovala. Byl tak pohledný. Tak podmanivý. Nedokázala od něho odtrhnout oči. A ta nepřirozená ztuhlost jeho těla… Znepokojovala ji, měla dojem, že sedí před divokou kočkou z dokumentárních filmů, které její táta tak rád sledoval.

Znovu se zhluboka nadechla nosem a vydechla ústy, tak jak ji to Camila naučila, když byla ještě malá. Čekal, až bude pokračovat – až vysloví, proč přišla. Pátrala mu v tváři, ale ty dokonalé rysy nic neprozrazovaly.

Tónem, který používala v práci, prohlásila: „Camila byla vaše biologická matka."

To tvrzení mezi nimi přistálo jako dynamit vržený do místnosti. Jordan se připravila na jeho dopad, celé tělo napjaté, ale jestli byl Xavier de la Vega aspoň trošičku v šoku, dobře to skrýval.

„Můžete to nějak dokázat?"

Zamrkala na něho. Byla to chladná odpověď – víc bez emocí, než očekávala –, ale nařídila si, aby si z toho nic nedělala. V šestadvaceti a po pěti letech strávených jako zdravotní sestra na traumatologii, viděla, že lidé reagují na životní situace všemi možnými způsoby. To, co se často ukazovalo na povrchu, skrývalo poprask uvnitř.

Posunula po stole druhou fotku z deníku. Tahle byla starší, barvy vybledlé a okraje otřepené.

Předklonil se a přelétl snímek rychlým pohledem, pak se odtáhl. „Tohle nic neznamená," prohlásil zamítavě.

Jordan stáhla ruku, fotku nechala na stole. „To jste vy," řekla a její srdce trošku poskočilo při představě, že to malinké nevinné děťátko na fotografii vyrostlo v mocného, děsivého muže před ní.

Zamračil se ještě víc a mávl rukou k fotce pohrdavým gestem. „Tohle dítě může být kdokoliv."

Natáhla se a snímek otočila. Modrý inkoust na zadní straně už časem vybledl, ale Camilino písmo bylo stále viditelné. „Stojí tam ‚Xavier'," pronesla a čekala, cítila jeho zdráhání. Když se znovu podíval, mírně vytřeštil oči. „A datum narození pod tím… Myslím, že je –"

„Moje," skočil jí do řeči, než mohla větu dokončit. Opřel se na židli a stáhl ústa do pevné linie. „Není žádné tajemství, že jsem adoptovaný. Stará fotka s mým křestním jménem a datem narození nic nedokazuje."

„Možná že ne," připustila, odhodlaná vydržet odpor, který se v něm vzmáhal. „Moje nevlastní matka mi však prozradila další věci. Detaily, které mohou vědět jen vaši adoptivní rodiče nebo biologická matka."

Oči mu potemněly, šedivé duhovky působily jako ledová ocel za ebenovými řasami. „Například?"

Rty měla zničehonic suché, a tak si je navlhčila jazykem. „Před pětatřiceti lety pracovala Regina Martinezová jako hospodyně u vašich rodičů," spustila a pečlivě odříkávala podrobnosti, jež jí Camila prozradila měsíc předtím, než zemřela. „Měla osmnáctiletou neprovdanou neteř, která otěhotněla. V té

době vaši rodiče uvažovali o adopci, poté co vaše matka několikrát potratila. Byla domluvena soukromá adopce, a jakmile jste se narodil – v privátní nemocnici tady v Barceloně, za kterou zaplatili vaši rodiče – odvezli si vás domů."

A mladá Camila byla zničená, i když udělala to jediné, co jí zbývalo. Druhá možnost – život svobodné matky pod střechou přísného otce v malé konzervativní vesničce – znamenala, že by ona i její děťátko museli žít v zoufalství a hanbě.

Jordan, která moc dobře věděla, jaký to je pocit, když vás vlastní biologická matka nechce, doufala, že Xavier pochopí Camilino rozhodnutí ne jako akt odmítnutí či opuštění, ale lásky.

Čekala, že něco řekne. Bylo dokonale pochopitelné, že potřebuje strávit to, co mu právě prozradila. Něco takového bylo –

„Co chcete, slečno Walshová?"

Její myšlenky se prudce zarazily, ta otázka – nemluvě o chladu v jeho hlase – ji zaskočila. „Prosím?"

„Peníze?"

Zírala na něho. „Peníze?" zopakovala mdle.

Jeho pohled ji probodával, oči jako bouřkové mraky pod staženým obočím. „Všichni vědí, že patřím do jedné z nejbohatších rodin ve Španělsku. Nebyla byste první, kdo něco takového prohlašuje v naději, že ze mě něco vytřiská."

Vytřiská? Zaklonila hlavu, jako by jí do tváře mrštil kyselinu. Sevřela okraje deníku, šok ustupoval přívalu pobouření. „To je odporné," vyštěkla.

„Jistě," souhlasil. „A proto se vás ptám znovu – co chcete, slečno Walshová?"

Jordan cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Jak může být proboha tenhle arogantní panovačný muž synem její nevlastní matky?